

De EigenWijze reis
door de tijd

De EigenWijze reis door de tijd

Schrijver: Elizabeth Kayland
Coverontwerp: Canva
ISBN: 9789403909776
© Elizabeth Kayland

Intro

Lotte kijkt naar buiten en ziet de kale bomen langs de weg voorbijflitsen. In haar hoofd telt ze mee: twaalf, dertien, veertien ...

‘Zijn we er al bijna?’, vraagt Seppe ongeduldig. Hij schuift heen en weer op zijn plaats. Eindelijk is het kerstvakantie! Seppe en Lotte keken hier al maanden naar uit. Mama en papa moeten vaak werken in het ziekenhuis, soms zelfs ’s nachts. Daarom mogen Seppe en Lotte bij oma en opa logeren. De hele kerstvakantie blijven ze daar. Zo kunnen mama en papa rustig werken en uitrusten.

Seppe en Lotte vinden dat helemaal niet erg. Oma en opa verwennen hen altijd. Ze denken al aan pannenkoeken, spelletjes en lekker laat opblijven.

‘Nog vijf minuten en dan zijn we er’, zegt papa lachend.

Als ze aan het einde van de straat naar rechts draaien, zien ze een grote poort. Papa rijdt de oprit op naar het huis van oma en opa. Die staan al aan de deur te wachten.

Nog voor de auto volledig stilstaat, springt Seppe eruit en rent naar hen toe. Lotte komt snel achter hem aan. Oma en opa geven hen een dikke knuffel.

Terwijl papa de auto leegmaakt, neemt oma iedereen mee naar de woonkamer. Op tafel staat een schaal met versgebakken koekjes.

‘Wil iemand thee?’, vraagt oma. Ze loopt al naar de keuken voordat iemand antwoord kan geven. Even later komt ze terug met een dienblad vol stomende kopjes.

Papa zit ondertussen ook in de zetel. ‘Ik heb jullie koffers al naar boven gebracht’, zegt hij. ‘Misschien kunnen jullie alles al uitpakken terwijl wij even praten.’ Hij knipoogt.

Lotte en Seppe kijken elkaar aan en rennen meteen naar de trap.

‘Niet rennen binnen!’, roept mama nog, maar ze zijn al weg.

‘Laat ze maar’, zegt oma. ‘Ik vind het fijn dat ze zo blij zijn.’

Na een kwartier kijken Seppe en Lotte tevreden rond in hun kamer. Hun koffers staan onder het bed, hun kleren liggen in de kast en op het nachtkastje staan boeken en hun zaklamp. Het voelt gezellig.

‘Lotte, Seppe, wij gaan vertrekken!’, roept mama beneden.

De twee rennen naar beneden en geven hun ouders een dikke knuffel.

‘Op twee januari komen we weer hier’, belooft papa.

‘Dan eten we gezellig samen en blijven we nog één nachtje’, zegt mama.

Papa kijkt streng. ‘Gedraag jullie en maak het oma en opa niet te lastig.’

Seppe en Lotte knikken braaf.

Als de auto weg is, stoppen ze met zwaaien en gaan ze weer naar binnen.

‘Zo’, zegt opa. ‘Oma en ik gaan even een dutje doen. Als je ouder wordt, heb je dat nodig.’

Oma aait Seppe over zijn hoofd. ‘Ga maar spelen. Na ons dutje maak ik eten. Dinonuggets en frietjes, oké?’

‘Ja!’, roepen ze tegelijk.

Oma en opa gaan naar hun kamer.

‘Zullen we verstoppertje spelen?’, vraagt Seppe.

Lotte knikt. ‘Ik tel eerst.’ Ze doet haar handen voor haar ogen. ‘Eén... twee... drie...’

Seppe rent de gang door en de trap op. Hij trekt een deur open. Daarachter zit nog een trap naar boven.

‘Negen... tien! Ik kom!’, hoort hij Lotte roepen.

Hij rent snel de trap op. Op zolder staan oude dozen en spullen, sommige onder een stoffig doek. Helemaal achteraan staat iets heel groots onder een doek.

Nieuwsgierig trekt Seppe het doek weg.

Er komt een groot, glanzend metalen ding tevoorschijn.

‘Wow...’, fluistert hij.

Het lijkt een beetje op een kast. Aan de zijkant zitten buizen die kronkelen als slangen. Bovenop zit een glazen koepel. Achteraan zit een deurtje. Seppe duwt het open. Binnen ziet hij een paneel met cijfers en een wijzer. Er hangt een bordje: Tijdreisinsteller.

Hij loopt terug naar voren.

‘Gevonden!’, roept Lotte achter hem. ‘Je hebt je niet goed verstopt!’

‘Kijk wat ik gevonden heb!’, zegt Seppe enthousiast.

Op de voorkant van de machine staat in grote gouden letters: Chrono 3000.

‘Tijdreizen?’, zegt Seppe. Zijn hart bonst.

‘Bedoel je echt ... door de tijd?’, vraagt Lotte.

Seppe trekt haar mee naar binnen. Hij veegt wat stof weg van de knoppen. Plots begint de machine zacht te zoemen. Hij schrikt en stapt achteruit.

‘Wat heb je gedaan?’, vraagt Lotte zenuwachtig. De lampjes beginnen te branden: blauw, groen en rood.

‘Oké, hij werkt nog’, zegt Seppe zacht.

Lotte zet haar handen op haar heupen. ‘Denk je echt dat we hiermee kunnen tijdreizen?’

Seppe zegt niks.

Naast het paneel zit een scherm met een hendel. Seppe draait eraan. Er verschijnen jaartallen: 2038 ... 2456 ... 2741 ... 3020. Dan draait hij terug: 2026 ... 2002 ... 1946 ... 1765 ... 1298 ...

Hij draait sneller: 800 ... 478 ... 61 ... Dan verschijnen er ook letters: 84 v.Chr. ... 267 v.Chr. ... 863 v.Chr. ...

Hij blijft draaien tot er staat: 125 000 000 v.Chr.

Hij kijkt naar Lotte. ‘Hoe cool zou het zijn als dit echt werkt?’, zegt hij. ‘Zullen we het proberen?’

Bij de dino's

Geschreven door Angel, Helena en Arwin

Nog voordat Lotte kan antwoorden drukt Seppe op de grote rode knop in het midden van het paneel. Lotte en Seppe horen het getik van een klok die steeds sneller gaat. Alles om hen heen wordt wazig. Het voelt alsof ze zweven en in een draaikolk worden gezogen.

Na een paar keer knipperen stopt het draaien. Het is muisstil. Lotte doet langzaam haar ogen open. De lucht is felblauw met witte wolken. Boven hen vliegen vreemde vogels met enorme vleugels. Ze tikt Seppe zachtjes aan. ‘Waar zijn we?’, vraagt ze een beetje bang.

Seppe kijkt rond met een grote glimlach. Overal waar hij kijkt is natuur. In de verte ziet hij een rokende berg die tot aan de wolken komt. Rondom hen staan bomen en planten die hij nog nooit gezien heeft. De lucht ruikt naar aarde en een beetje naar rook. Hij ademt diep in. ‘Ik denk dat de Chrono 3000 echt werkt’, zegt hij met een grijns. ‘We zijn bij de dinosaurussen.’

Lotte kijkt naar de grond bij haar voeten. Daar ziet ze een grote pootafdruk. Ze slikt. Ze herkent die uit een van haar boeken. Snel grijpt ze Seppe bij zijn arm.

‘We moeten terug’, zegt ze bang.

Seppe trekt zijn arm los en kijkt een beetje boos. Hij wil net zeggen dat hij helemaal niet terug wil, wanneer hij ineens iets hoort in de struiken. Het geritsel maakt hem stil.

Dan zien ze een T.rex en hij ziet hen ook. Seppe kan zijn ogen niet geloven. Hij knippert twee keer en roept dan superbang: ‘Rennen!’

Ze rennen zo snel ze kunnen tussen de struiken door, met de dinosaurius vlak achter hen.

‘Wat moeten we doen?’, roept Lotte terwijl ze blijft rennen.

Op dat moment ziet Seppe een grot. ‘Snel! In de grot!’, roept hij.

Ze rennen de grot in en verstoppen zich. De T.rex komt achter hen aan en probeert ook naar binnen te gaan. Maar de opening van de grot is klein en de dino is veel te groot. Hij knalt keihard tegen de ingang en valt op de grond.

Even later staat hij weer op. Hij kijkt een beetje verward en loopt dan terug naar waar hij vandaan kwam.

Lotte en Seppe halen opgelucht adem.

‘Dat was echt nipt’, zegt Lotte.

‘Ja’, zucht Seppe. Hij is moe en gaat tegen de rotswand zitten.

Lotte haar billen raken net de grond als ze ineens een geluid hoort in de hoek.

‘Hoor jij dat ook?’, vraagt ze aan haar broer.

Seppe luistert goed, maar net dan komt er een schaduw dichterbij in de grot. Het is een kleine dino.

‘Het is een Triceratops!’, roept Lotte.

‘Een wat?’, vraagt Seppe. De dino brult zacht.

‘Een Triceratops, ken je dat niet?’, vraagt Lotte verbaasd.

‘Jawel!’, zegt Seppe snel. ‘Ik hoorde je gewoon niet goed. Hoe weet jij dat dit zo’n ... trie-zere-tops is?’

De dino komt voorzichtig dichterbij.

‘Hij lijkt een beetje op een neushoorn met een kraag en nog twee extra hoorns op zijn hoofd, vind je niet?’, zegt Lotte. ‘Daaraan zie ik dat het een Triceratops is. Dat stond in mijn boek.’

De dino brult weer, maar nu iets harder. Seppe en Lotte kijken hem aan.

‘Wat doet hij nu?’, vraagt Seppe.

De dino schuurt met de rand van zijn kraag tegen de muur. Daarna springt hij vrolijk rond in de grot.

Lotte haalt haar schouders op. ‘Geen idee. Misschien heeft hij jeuk?’

De dino komt dichterbij Seppe en maakt een zielig geluid. Voorzichtig duwt hij met zijn neus tegen Seppe.

Seppe aait hem over zijn hoofd. ‘Hij heeft vast honger’, zegt hij.

Lotte kijkt verbaasd. ‘Hoe weet jij dat nou?’

Seppe rolt met zijn ogen. ‘Als een baby honger heeft, huult hij ook om zijn mama. Ik denk dat deze babydino zijn mama roept om eten te krijgen.’

Buiten wordt het langzaam donkerder. Lotte springt recht.

‘Laten we eten voor hem zoeken!’, zegt ze.

Seppe lacht. ‘Wedden dat ik sneller eten vind dan jij?’ Terwijl hij het zegt, begint hij al te rennen.

‘Niet als ik eerst ben!’, roept Lotte. Ze steekt vlug haar voet uit om Seppe pootje te lappen.

Seppe ziet het gelukkig net op tijd. Hij probeert te stoppen, maar struikelt op het laatste moment toch nog.

Lotte lacht, maar helpt haar broer daarna meteen weer recht. ‘Ben je nog altijd zeker dat jij gaat winnen?’, vraagt ze plagerig.

Seppe zucht.

Samen met de dino lopen ze naar buiten.

Nadat ze langs een paar struiken en bosjes zijn gelopen, ziet Lotte in de verte iets liggen. Ze rent er meteen naartoe met Seppe en de baby Triceratops achter zich aan.

Op de grond ligt een dode dinosaurus. Andere dino's hebben er al grote hapen uit genomen.

Lotte kijkt naar de babydino en wijst naar het hoopje vlees. De dino schudt wild met zijn hoofd en zet een paar stappen achteruit.

‘Ik wist het niet helemaal zeker, maar volgens mij eet een Triceratops geen vlees’, zegt Lotte twijfelend.

‘Oké’, zegt Seppe. ‘Dan moeten we planten zoeken.’

Op de weg terug naar de grot komen ze veel planten tegen waar de babydino van smult. Met zijn snavelachtige mond trekt hij bladeren van varens los. Zelfs een klein boompje eet hij lekker op.

Seppe en Lotte helpen door bladeren van de bomen te plukken en aan hem te geven.

Als ze bijna bij de grot zijn, horen ze plots een luid gebrul. Het is de T.rex weer!

Lotte, Seppe en de kleine Triceratops rennen zo snel als ze kunnen. Wanneer ze de grot in rennen, wordt het ineens stil achter hen.

‘Ik denk dat de T.rex ons niet gevolgd is’, zegt Seppe.

‘Ik hoop het’, zegt Lotte opgelucht.

De babydino loopt naar een hoek van de grot en gaat met een tevreden geluidje slapen.

‘Meen je dat nu? We zijn eten gaan zoeken en zijn misschien net ontsnapt aan een T.rex en jij gaat slapen?’, zegt Lotte lachend.

‘Lotte’, zegt Seppe. ‘Misschien moeten we de Triceratops naar zijn mama brengen.’

‘Dat is een goed idee’, zegt Lotte. ‘Maar het wordt snel donker. Misschien moeten we wachten tot het weer licht is.’

Seppe kijkt bezorgd naar de slapende dino. ‘Wat als de tijdmachine ons terughaald voordat we hem bij zijn mama kunnen brengen?’

Lotte denkt even na. ‘Dan gaat de tijd hier gewoon verder alsof wij er nooit waren. Dan verandert er niets.’

Ze is even stil en fluistert dan: ‘Misschien is dat ook wel beter. We mogen de tijd niet veranderen.’

‘Ik zou me toch beter voelen als deze baby weer bij zijn mama is’, zegt Seppe bezorgd terwijl hij naar de Triceratops kijkt.

De dino beweegt onrustig in zijn slaap. Er komt een zielig jammerend geluid uit zijn keel. Lotte krijgt meteen medelijden met het dier.

‘Oké’, zegt ze. ‘Maar ik wil wel dat je bij mij blijft. Buiten is het donker en ik weet niet wat er gebeurt als we niet samen zijn wanneer we terug naar huis kunnen.’ Zachtjes voegt ze eraan toe: ‘Als we al ontdekken hoe we thuis komen.’

Seppe en Lotte maken de dino wakker. Wanneer ze uit de grot komen, merken ze dat het eigenlijk helemaal niet zo donker is. Een grote volle maan schijnt aan de hemel en overal fonkelen sterren. Op de stenen en keien groeit groen mos dat oplicht in het maanlicht.

Lotte kijkt voorzichtig het bos in, terwijl Seppe met zijn vingers over het mos strijkt.

‘Kijk, Lotte!’, roept hij enthousiast. ‘Dat slijmerige spul geeft licht! Zal ik wat meenemen?’

Lotte schudt haar hoofd. ‘Dan heb je wel héél veel nodig om het pad te kunnen verlichten.’

Maar Seppe luistert al niet meer. Hij heeft iets ontdekt en wenkt zijn zus dichterbij.

‘Lotte! Is dit niet dezelfde pootafdruk als die van Trixie?’

‘Trixie?’, vraagt Lotte verward.

Seppe kijkt haar ernstig aan. ‘Triceratops is veel te lang. Daarom heb ik hem Trixie genoemd.’

Er verschijnt een glimlach op Lottes gezicht. Ze kijkt naar de pootafdruk die Seppe aanwijst en vergelijkt die met de kleine afdrukken van Trixie.

‘Ja’, zegt ze knikkend. ‘Deze afdruk is van een grote Triceratops.’

Seppe en Lotte volgen de grote voetstappen zo snel als ze kunnen. Onder hun voeten kraken de takken terwijl ze door het donkere bos lopen. Overal horen ze vreemde geluiden. Af en toe kijken ze zenuwachtig om zich heen. Ze zijn bang dat de T.rex weer achter hen aanzit.

‘Denk je dat we dicht bij haar zijn?’, fluistert Lotte na een tijdje.

Seppe knikt enthousiast. ‘Kijk! Daar beweegt iets!’

In de verte zien ze een grote schaduw tussen de bomen bewegen. Het is een enorme Triceratops. Haar grote hoorns glanzen in het maanlicht. Zodra de babydino haar ziet, begint hij luid te piepen van blijdschap.

‘Trixie weet dat het zijn mama is!’, roept Seppe blij.

De kleine Triceratops rent zo snel hij kan naar de grote dino toe. Zijn korte pootjes stampen hard op de grond. De mama dino kijkt verbaasd op. Daarna maakt ze een zacht brommend geluid en buigt ze haar grote kop naar beneden.

De baby kruipt dicht tegen haar aan. Het lijkt net alsof ze elkaar een dikke knuffel geven.

‘Zie je wel?’, zegt Seppe trots. ‘We hebben hem echt geholpen.’

De mama dino kijkt nog even naar Lotte en Seppe. Daarna draait ze zich langzaam om en wandelt samen met haar baby het donkere bos in. De kleine Triceratops kijkt nog één keer achterom.

‘Doei, Trixie!’, roept Seppe, terwijl hij enthousiast zwaait.

‘Dag!’, roept Lotte lachend mee.

Even later verdwijnen de twee dinosaurussen tussen de bomen en blijven Lotte en Seppe alleen achter in het donker.

‘Zo’, zegt Seppe en hij draait zich om. ‘Nu kunnen we naar huis.’

Lotte kijkt hem onzeker aan. ‘Ik wil ook heel graag weer naar huis, maar hoe moeten we dat doen?’

Een koude wind laat hun kleren flapperen en Seppe slaat bibberend zijn armen om zich heen. ‘Laten we een schuilplek zoeken’, stelt hij voor. ‘Dan zullen we er daarna over nadenken.’

Lotte knikt. Het bos voelt ineens veel enger nu Trixie niet meer bij hen is. Elk geluid in het donker doet haar opschrikken; het geritsel van de bladeren, het gekraak van de takken en het gebrul van dino’s in de verte.

Samen lopen ze terug in de richting waar ze vandaan kwamen. Ze hopen de grot terug te vinden waar ze eerder schuilden. Terwijl ze stappen, hoort Lotte plots een vreemd geluid. Tik ... tik ... tik ...

Lotte stopt met wandelen, schudt haar hoofd en houdt haar handen tegen haar oren. ‘Hoor jij dat ook?’, vraagt ze aan Seppe.

Seppe peutert met een vinger in zijn oor. ‘Ik dacht dat ik gewoon iets in m’n oor had’, zegt hij. ‘Zoals dat irritante gepiep dat je soms hoort.’

Ze proberen het geluid te negeren en zoeken verder naar een schuilplaats, maar het getik wordt steeds luider. Tik ... tik ... tik ... Het lijkt ook steeds sneller te gaan.

Lotte krijgt er kippenvel van. ‘Ik vind dit echt niet leuk’, fluistert ze.

Iets verderop ziet Seppe een smal pad tussen de bomen. ‘Wacht eens’, roept hij enthousiast. ‘Ik denk dat ik dit pad herken.’ Zonder te wachten rent hij vooruit.

‘Seppe! Wacht op mij!’, roept Lotte terwijl ze snel achter hem aanloopt.

Aan het einde van het pad komen ze bij een splitsing. Aan de linkerkant zien ze een grot.

‘Dat moet hem zijn’, zegt Seppe opgelucht. Hij grijpt nog een handje vol lichtgevend mos en steekt het in zijn broekzak.

Voorzichtig stappen ze de grot in. Het is er bijna pikdonker. Alleen het maanlicht dat van buiten naar binnen valt, verlicht een klein stukje van de grond.

Dan botst Seppe plots ergens hard tegenaan. ‘Au!’, fluistert hij geschrokken.

Lotte grijpt zijn arm vast. ‘Wat was dat?’, vraagt ze.

Seppe haalt wat van het slijmerige lichtgevende mos uit zijn broekzak en houdt het dichterbij. Het zwakke groene licht is net genoeg zodat Lotte en Seppe om zich heen kunnen kijken.

Lotte houdt haar adem in. Voor hen ligt een gigantische T.rex te slapen. Zijn enorme tanden steken uit zijn bek. Bij elke ademhaling maakt hij een zacht brommend geluid. Het was hen niet opgevallen door het luide getik dat steeds sneller in hun hoofd klinkt. Tik, tik, tik.

Op hun tenen lopen ze terug de grot uit. Zodra ze buiten zijn, rennen ze zo snel ze kunnen weg.

Na een hele tijd rennen, komen Seppe en Lotte hijgend tot stilstand bij een brede rivier. Hun benen voelen zwaar aan en hun hart bonst in hun borst. Bang kijken ze achterom.

‘Zijn we gevolgd?’, fluistert Lotte.

Seppe kijkt tussen de bomen door, maar schudt opgelucht zijn hoofd. ‘Nee ... volgens mij hebben we hem niet wakker gemaakt.’

Lotte laat zich moe op haar knieën vallen. ‘Even rusten’, zegt ze puffend.

‘En iets drinken’, vult Seppe snel aan. Zijn keel voelt droog aan.

Ze gaan aan de rand van de rivier zitten. Het water stroomt rustig voorbij en glinstert in het maanlicht. Voorzichtig scheppen ze met hun handen wat water op.

Plots horen ze geritsel aan de overkant van de rivier. Een kleine dino komt tussen de struiken vandaan. Het dier ziet er moe uit en strompelt naar het water.

‘Kijk!’, fluistert Lotte.

De kleine dino buigt zijn kop naar beneden en neemt gulzig een paar slokken van het rivierwater. Eerst lijkt er niets aan de hand, maar dan begint het dier plots vreemd te bewegen.

‘Wat doet hij?’, vraagt Seppe verbaasd.

De dino begint te kokhalzen. Even later geeft hij over en zakt hij slap neer op de grond.

Seppe schrikt. ‘Lotte, niet drinken!’, roept hij meteen.

Lotte krijgt kippenvel wanneer ze het kleine dier zo stil ziet liggen. Ze laat het water snel terug in de rivier glijden. ‘Wat zou er gebeurd zijn?’, vraagt ze geschrokken.

Seppe kijkt twijfelend naar het water. ‘Volgens mij is er iets mis met het water.’

‘Maar ik heb zo’n dorst’, zegt Lotte zachtjes.

Seppe ziet een vreemde groenachtige laag op sommige plekken in het water drijven. Het stinkt ook een beetje. ‘Misschien zitten er giftige planten of vieze bacteriën in’, zegt hij.

Nog voor Lotte iets kan antwoorden, klinkt er achter hen een enorme brul. De grond trilt onder hun voeten. Heel langzaam draaien Seppe en Lotte zich om.

Tussen de bomen verschijnt een gigantische schaduw. Twee gloeiende ogen kijken hen recht aan. De T.rex is toch wakker geworden.

In hun hoofd klinkt het getik nu zo snel dat het bijna lijkt op een wekker.

Net wanneer de T.rex op hen afloopt om hen op te eten, zien Seppe en Lotte allemaal lichtflitsen rond hen. Ze doen hun ogen dicht.

Wanneer ze hun ogen terug opendoen, zijn ze op de zolderkamer van oma en opa. ‘Oef!’, zegt Lotte met een zucht. ‘Net op tijd!’

Seppe is zo blij dat hij begint te dansen. Lotte kijkt naar haar broer, lacht en begint ook mee te dansen.

Wordt vervolgd

‘Lotte, Seppe!’, horen ze iemand roepen. ‘Komen jullie eten?’

Lotte en Seppe kijken elkaar aan.

‘Denk je dat oma en opa weten wat we hebben gedaan?’, vraagt Lotte bezorgd.

Seppe haalt zijn schouders op. ‘Geen idee.’

‘We zeggen gewoon niks’, zegt Lotte snel. ‘Als ze iets vragen, verzinnen we wel iets.’

Samen rennen ze de trappen af en gaan naar de keuken. Oma heeft de tafel al gedekt. Ze zet net de schaal met dinonuggets neer. Opa zit klaar met een bord vol frietjes. Seppe en Lotte schuiven hun stoelen naar achteren en gaan zitten.

‘En wat hebben jullie gedaan deze namiddag?’, vraagt oma nieuwsgierig. Ze geeft de kom met frietjes door aan Seppe.

Zenuwachtig kijkt hij naar Lotte. ‘We hebben uhm ...’, stamelt hij.

‘In mijn boeken gelezen’, vertelt Lotte. ‘We hebben geleerd dat de T.rex supergroot was.’

‘En dat de Triceratops een kraag en scherpe hoorns had’, vult Seppe aan.

Lotte vertelt enthousiast verder: ‘En vroeger bestond er ook een soort plakkerig mos dat licht gaf in het donker.’

De kinderen vertellen vrolijk verder over wat ze gezien hebben, zonder te zeggen dat ze echt naar het verleden zijn gereisd.

‘Dat klinkt als een heel interessant boek’, zegt opa knikkend. Hij staat op en stapelt de lege borden op elkaar.

Later die avond zit iedereen gezellig in de woonkamer. Buiten is het donker geworden. Door het raam zien Seppe en Lotte kleine sneeuwvlokjes naar beneden dwarrelen. De kerstlichtjes in de tuin geven een zacht geel licht.

Oma klapt ineens in haar handen. ‘Doe jullie dikke jassen maar aan’, zegt ze vrolijk. ‘We gaan naar buiten.’

‘Naar buiten?’, vraagt Seppe verbaasd. ‘Maar het is ijskoud!’

‘En het is al donker.’ Lotte kijkt verschrikt naar buiten. Na de donkere nacht die ze bij de dino’s hadden meegemaakt, kijkt ze er niet echt naar uit om weer in het donker buiten te zijn.

‘Dat maakt het juist leuk’, lacht opa. Hij geeft Seppe een bemoedigende klop op zijn rug.

Even later staan Seppe en Lotte helemaal ingepakt klaar. Lotte draagt haar dikke rode sjaal en gestreepte wollen muts. Seppe heeft zijn groene sjaal omgedaan en trekt zijn geel gestippelde muts wat verder over zijn oren.

Oma brengt hen naar de zijkant van het huis. Daar staat opa bij een bankje en een vuurkorf. In de korf brandt een klein kampvuur. De vlammen dansen heen en weer in de koude avondlucht.

‘Wauw!’, zegt Lotte.

Oma geeft hen allebei een lange stok met een marshmallow erop. ‘Voorzichtig boven het vuur houden’, zegt ze. ‘Niet erin, anders wordt hij zwart.’

Seppe en Lotte gaan op het bankje zitten en opa legt warme dekens over hun schouders.

Seppe draait zijn marshmallow langzaam rond boven de vlammen. ‘Waarom vinden mensen vuur eigenlijk zo bijzonder?’, vraagt hij.

Opa gaat dichterbij het vuur zitten en steekt zijn handen uit naar de warmte. ‘Heel lang geleden hadden mensen nog geen verwarming, geen lampen en zelfs geen fornuis’, vertelt hij. ‘Vuur was toen het allerbelangrijkste wat er bestond.’

‘Maar hoe maakten ze vuur zonder lucifers?’, vraagt Lotte nieuwsgierig.

Opa glimlacht. ‘Dat moesten ze helemaal zelf ontdekken. De eerste mensen die vuur konden maken, veranderden eigenlijk de hele wereld.’

Seppe kijkt grijnzend naar Lotte. Zij kijkt nieuwsgierig terug.

De marshmallows beginnen goudbruin te worden. Oma legt koekjes en stukjes chocolade klaar op een houten plank. ‘Tijd voor s’mores!’, roept ze blij.

Lotte duwt haar warme marshmallow met een stukje chocolade tussen twee koekjes. De chocolade begint meteen een beetje te smelten. ‘Mmm, dit is echt heerlijk’, zegt ze met volle mond.

Seppe staart ondertussen naar de vlammen die zacht knetteren in de vuurkorf. Heel even denkt hij aan de zolder en aan de tijdmachine.

Morgen wacht daar een nieuw avontuur op hen. Dat weet hij nu al.

De volgende ochtend slapen Lotte en Seppe lekker lang uit. Het is al bijna middag wanneer ze de keuken binnenwandelen.

‘Goedemorgen, slaapkopjes’, zegt oma lachend. Ze neemt een slok van haar warme thee.

Opa schudt zijn krant open en slaat de pagina om. ‘Dat is geen ontbijt meer, maar een brunch’, grapt hij.

Oma zet vleeswaren, kaas, een zak brood en een schaaltje met geklutste eieren op tafel. ‘Plaag die kinderen toch niet zo’, waarschuwt ze opa. ‘Het is vakantie.’

Grinnikend legt opa zijn krant weg. ‘Je hebt gelijk. Vakantie is de tijd voor rust. En over rust gesproken: wanneer jullie dat ontbijt, dat geen ontbijt meer is, op hebben, gaan oma en ik ons dutje doen.’

Seppe kijkt Lotte enthousiast aan. Ze eten snel hun bord leeg, helpen met afruimen en afwassen en geven oma en opa nog een dikke knuffel. Wanneer de deur van de slaapkamer achter oma en opa dichtgaat, sluipen Seppe en Lotte de zoldertrap op.

De eerste vuurmakers

Geschreven door Levi, Ties en Bent